

да струва добро, имаме и ные. Той е най добро-то и най голѣмо-то отъ сичкы-ты сж-щества. Никой нѣма кой да му въздаде за добро-то, кое-то той струва, и ако да бы струвалъ зло, никой не бы имало да го на-каже. При всичко това той е *благъ камъ сич-кы-ты, и неговы-ты щедроты сж надъ сич-кы-ты му творенія* (Псал. 145; 9). Дали не трѣба да ся стараемъ за да му бждемъ подобни? Да. Писаніе-то ни заповѣда да бждемъ съвършенни, както и небесный отецъ нашъ е съвършенъ (Мат. 5; 48), и да бж-демъ подражатели Богу като чада възлюблен-ны (Ефес. 5; 1).

И Ангели-ти, кои-то стоѣтъ предъ Бога, и гледатъ лице-то му (Мат. 18; 10), пра-вятъ воля-та му съ най голѣмо усердіе. Тол-кова щото и Спаситель-тъ нашъ ни заповѣ-да да ся молимъ да бжде воля-та Божія на земля-та както и на небо-то (Мат. 6; 10). А сякой Христіанинъ не надѣва ли ся да бжде на небо-то равноангеленъ (Лук. 20; 36)? Или подобръ, подобенъ на сжщія-тъ Спаситель? (1. Іоан. 3; 9).

Кой-то прави добро само за да придобіе спасеніе-то си, вѣроятно е, че той чака да престане отъ да струва добро, щомъ дости-гне на небо-то. Но святи-ти, като ся про-славятъ, тогава съвършенно наченувать да служатъ Богу: защо-то бывать съвършенни въ святость-та (Фил. 3; 21).

Отъ това причины-ти, кои-то подканятъ